

Projev předsedy Senátu Miloše Vystrčila při příležitosti konání druhého parlamentního summitu Mezinárodní krymské platformy

2.11.2023 - Miloš Vystrčil | Senát PČR

Dámy a pánové,

Proč jsme dnes tady? Jsme tady, abychom diskutovali o válce, o příkoří a utrpení, řekli si, zda máme sílu dosáhnout míru, zda máme odvahu pomoci těm, kteří to potřebují.

Je to o nás samotných a nejsem si jistý, zda si to všichni dokážeme uvědomit.

S návratem války na evropský kontinent si mnozí možná vzpomněli na slavný citát o tom, že dějiny se neopakují, ale rýmují. Naše - nejen - česká zkušenost říká, že pokud ustupujete diktátorovi, pokud se mu tvrdě nepostavíte, tak Vás nakonec stejně úplně celého pohltí, a navíc se jeho chuť k jídlu jenom zvýší.

My v Česku tuto diktátorskou tendenci nazýváme bezohlednou nenažraností a dovolím si připomenout, že o této naší zkušenosti s Adolfem Hitlerem jsem za Českou republiku mluvil již na vůbec prvním Krymském summitu v srpnu 2021 v Kyjevě.

Bylo společnou obrovskou chybou demokratických zemí, že jsme ihned v roce 2008 na Putinovy kroky v Jižní Osetii a Abcházii a zejména potom v roce 2014 při ruské invazi na Krym a skryté invazi v Doněcku a Luhansku tvrdě nereagovali.

Když 24. února 2022 vjely ruské tanky na Ukrajinu, byl to vlastně jenom další důkaz toho, že diktátor Vladimír Putin používá stejné metody a hanebné dobovačné vzorce jako diktátor Adolf Hitler. Putin se vlastně jenom rozhodl pokračovat ve své nelítostné expanzivní politice a opět spoléhal, že nenarazí na větší odpor.

Bohudík se tentokrát přepočítal, Ukrajina se začala hrdinně bránit a demokratický svět se, věřím, že definitivně, probral.

Dnes je tedy vše jinak. Podporujeme Ukrajinu v boji proti ruskému agresorovi. Ukrajinci hrdinně bojují na bojištích, v zákopech, ve městech, na vesnicích. Bojují za sebe a zároveň bojují za nás, za všechny demokraty. Bojují za naši svobodu, naše hodnoty, naši budoucnost.

Nesmíme tedy zapomínat, že Ukrajina je jedna a bojuje za nás všechny. My všichni se musíme chovat také tak a bojovat za Ukrajinu.

Slavná věta „Jeden za všechny, všichni za jednoho“ je totiž skutečně zárukou vítězství dobra nad zlem, zárukou vítězství svobody nad diktátem. Opakuji, pokud budeme držet při sobě, diktátor nemá šanci. To musíme vědět, a to si máme každý den připomínat.

S podporou Ukrajiny nesmíme přestat, musíme pokračovat, jak jen dlouho bude třeba. Po své už otevřené agresi v loňském únoru Rusové již 608 dní okupují část území Ukrajiny, Rusové již 608 dní vraždí ukrajinské vojáky i civilisty, unášejí ukrajinské děti, ničí ukrajinskou kulturu i přírodu.

Možná si však říkáte nebo ve svých zemích slyšíte, že 608 dní je již dlouhá doba a válka pořád nekončí. Není to nic příjemného mít válku za hranicemi, mít válku v Evropě. Nějak jsme si zvykli v Evropě, a nejen v Evropě žít v míru a vlastně se mít docela dobře.

Možná se proto někteří cítí být již válkou unaveni a mají chuť se přestat o nějakou vzdálenou válku a s tím spojené utrpení lidí za jejich hranicemi starat. Nebo mají nedej bože dojem, že se všechno dá vyřešit tím, že diktátorovi ustoupíme.

Přestat se starat o svobodu a utrpení jiných a nechat je napospas znamená zradit sám sebe a selhat. Zároveň je třeba se připravit na to, že mohu být v krátké době dalším na řadě.

K tomu upozorňuji, že pokud se někdo chce diktátorovi zalíbit a bude mu nadbíhat a patolízalsky vycházet vstříc, jediného, čeho dosáhne je, že se stane nejdříve služebníkem a lokajem, a nakonec stejně jenom jeho další obětí.

Prosím nenechme se chytit do Putinových pastí. Pokud se do ní chytíme, nevyhrajeme, a navíc zlo a bezpráví v podobě kremelského režimu se bude čím dál tím víc roztahovat. Zneuctili bychom tím i památku všech nevinných obětí, které si ruská agrese již vyžádala. Pokud uvěříme, že s Ruskem se dá za nerovných podmínek vyjednávat, pokud uvěříme lžím Kremlu, pokud lži Kremlu dovolíme dál šířit mezi naše vlastní obyvatele, podepisujeme rozsudek smrti nejen svobodné a nezávislé Ukrajině, ale i demokracii a svobodě jako takové.

Ano, je to tak, správná cesta, je složitá. Jít po ní znamená dělat tisíce malých kroků – od organizace humanitární pomoci po koordinaci dodávek zbraní. To vše a mnoho dalších věcí jsou logisticky i finančně náročné.

Ještě mnohem náročnější, na zdroje i na naši odvahu, je ale vytrvale vysvětlovat našim občanům, proč je správné se nevzdát, nerezignovat, nenechat se zlákat falešnými Putinovskými sliby. My, zástupci parlamentů, jsme lidem přímo odpovědní, přímo nás volí, a je naší povinností dělat ve jménu našich občanů kroky, které zachovávají jejich svobodu a demokratický stát. Je naší povinností mít odvahu a naše kroky vysvětlit a ospravedlnit. Parlamenty mají též tlačit na své vlády, aby dělaly správné věci. To jsou naše nejdůležitější úkoly.

Když mluvím o správných věcech, mám na mysli samozřejmě podporu Ukrajiny a obranu našich hodnot. Hodnoty mají být jakýmsi majákem, který spolehlivě ukazuje směr.

Správnou věcí je však také nebýt naivní a nevěřit ruským řečem o příměří a vyjednávání bez opuštění cizího území.

Správnou věcí je také posilování našich vlastních demokracií. Silná demokracie nikdy nemůže být úslužná diktátorům, silná demokracie nemůže za levný plyn zaprodat své spojence, silná demokracie nikdy nedovolí rozpad společenství kvůli krátkozrakým populistickým politickým cílům.

Naše demokratické systémy nám umožnily vybudovat prosperující země, které spolu neválčí, ale spory řeší u vyjednávacího stolu. Podporujeme společně Ukrajinu – suverénní, samostatnou, sjednocenou v celém jejím území. Jen tak budou moci Ukrajinci opustit bojiště a v míru zasednout za vyjednávací stoly našeho svobodného a demokratického světa.

A podporujeme i sebe navzájem a nenechme se unavit, nenechme se ani lapit do Putinových pastí prázdných slibů.

Pracujeme, podporujeme Ukrajinu a spolupracujeme, potom je jisté, že zvítězíme.

<https://www.senat.cz/zpravodajstvi/zprava.php?id=3647>